

ZASTĘPCA
DYREKTORA GENERALNEGO
SŁUŻBY WIĘZIENNEJ

RPW/50046/2019 P
Data: 2019-08-20

14
Warszawa, dnia sierpnia 2019 r.

BIS.400.31.3.2019.MG

BIURO RZECZNIKA PRAW OBYWATELSKICH	
WPL.	2019 -08- 20
ZAL. NR

Pani
dr Hanna Machińska
Zastępca Rzecznika
Praw Obywatelskich

Hanna Machińska

W odpowiedzi na Pani pismo z dnia 29 maja 2019 r., znak pisma IX.517.2465.2016.JN, dotyczące kwestii porozumiewania się osoby osadzonej w zakładzie karnym lub areszcie śledczym z przedstawicielem niebędącym adwokatem lub radcą prawnym, który został zaaprobowany przez Przewodniczącego Izby Europejskiego Trybunału Praw Człowieka do reprezentowania osadzonego przed tym Trybunałem, uprzejmie informuję o ustaleniach poczynionych w tej sprawie.

Na wstępie chciałbym podziękować Pani Rzecznik za zainteresowanie poruszoną w ww. piśmie problematyką, istotną z punktu widzenia zadań realizowanych przez Służbę Więzienną.

Jednakże mając na uwadze wyniki analizy przeprowadzonej w Biurze Rzecznika Praw Obywatelskich, o których mowa w tym piśmie, warto zwrócić uwagę na następujące ustalenia poczynione przez Służbę Więzienną.

W przywołanym wyżej piśmie stwierdzono, że: „Służba Więzienna niejednokrotnie nie zezwalała na realizację spotkania osadzonego z przedstawicielem w warunkach, o których mowa wyżej, bowiem napotykała trudności w ustaleniu, czy ustanowiony przez osadzonego przedstawiciel został zaaprobowany przez Przewodniczącego Izby ETPC”. Tymczasem z informacji uzyskanych od dyrektorów okręgowych Służby Więziennnej wynika, iż miał miejsce tylko jeden taki przypadek, do którego doszło w Areszcie Śledczym Warszawa-Białołęka, i co szczególnie istotne odmówiono udzielenia widzenia osobie powołującej się na to, że jest przedstawicielem niebędącym adwokatem lub radcą prawnym, który został zaaprobowany przez Przewodniczącego Izby Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, jednakże osoba ta nie przedstawiła żadnego potwierdzającego to dokumentu, czyli zaświadczenia (pisma), o którym stanowi § 107 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 czerwca 2015 r. w

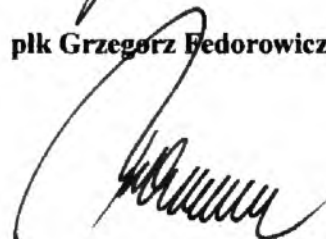
sprawie czynności administracyjnych związanych z wykonywaniem tymczasowego aresztowania oraz kar i środków przymusu skutkujących pozbawienie wolności oraz dokumentowania tych czynności (Dz. U. poz. 927, z 2016 r. poz. 1341, z 2017 r. poz. 1925 oraz z 2018 r. poz. 1800), zwanego dalej „rozporządzeniem”.

Dodać też trzeba, że również na stronie internetowej Rzecznika Praw Obywatelskich (https://www.rpo.gov.pl/pl/raport_1/1019) odnajdujemy stwierdzenie: „Z ustaleń RPO wynika, że w praktyce Służba Więzienna niejednokrotnie nie zezwalała na spotkanie osadzonego z takim przedstawicielem w warunkach poufności”. W tym przypadku, tak jak w cytowanym wyżej piśmie, Biuro Rzecznika Praw Obywatelskich nie sprecyzowało tych naruszeń (nie podano przykładów).

Zdziwienie również budzi stwierdzenie zawarte w ww. piśmie, jakoby pracownicy działu ewidencji z różnych jednostek penitencjarnych – ponownie nie podano jakich – rozpytywani przez przedstawicieli Rzecznika Praw Obywatelskich na okoliczność przedmiotowych kwestii: „przyznali, że brak im wiedzy na temat prawidłowego postępowania w tym zakresie”.

Zaświadczenie, o którym mowa w § 107 rozporządzenia ma potwierdzać, że wymieniona w nim osoba jest przedstawicielem niebędącym adwokatem ani radcą prawnym, który został zaaprobowany przez Przewodniczącego Izby Europejskiego Trybunału Praw Człowieka do reprezentowania skazanego przed tym Trybunałem. Przepis wskazuje na określony dokument, nie stanowiąc żadnych dodatkowych warunków, których istnienie mogłoby budzić wątpliwości funkcjonariuszy i pracowników działów ewidencji jednostek penitencjarnych. Na marginesie tylko należy zauważyć, że podczas wszelkiego rodzaju szkoleń, narad i odpraw organizowanych od 1 lipca 2015 r. (data wejścia w życie rozporządzenia) zarówno przez okręgowe inspektoraty Służby Więziennej jak i Biuro Informacji i Statystyki Centralnego Zarządu Służby Więziennej, ale także w dostępnym trybie roboczym (telefonicznie), do dnia dzisiejszego, nie podnoszono żadnych wątpliwości, czy też uwag dotyczących stosowania § 107 rozporządzenia. Tym większe zdziwienie budzą ustalenia Biura Rzecznika Praw Obywatelskich w tym zakresie, zwłaszcza, że – jak już wyżej wskazano – z informacji przekazanych przez dyrektorów okręgowych Służby Więziennej wynika, że przyczyną odmowy udzielenia widzenia, w tym jednym przypadku, który miał miejsce, był brak jakiegokolwiek dokumentu potwierdzającego pełnienie funkcji przedstawiciela osadzonego, o którym mowa w art. 8 § 3 K.k.w.

plk Grzegorz Fedorowicz

Do wiadomości Dyrektor Departamentu Wykonania
Orzeczeń i Probacji w Ministerstwie Sprawiedliwości